

[Fiskeriministeren.]

vejen modtager en stor del af disse udenlandske fiskerierhverv i større eller mindre grad støtte fra deres regeringers side, og det politiske pres på regeringerne bliver forstærket, når man skal møde konkurrence fra udenlandske leverandører til priser, som ofte påstås at ligge under vedkommende lands produktionspriser.

Der opstår derfor i disse lande ønske om at træffe foranstaltninger, der kan hindre en sådan indførsel, eller planer om andre foranstaltninger, som vil kunne virke til betydelig gene for den danske fiskeeksport.

Fra Forbundsrepublikken Tyskland, der er Danmarks største aftagerland af fisk og fiskeriprodukter, har man modtaget indikationer om, at en fortsat markedsforstyrrende dansk eksport vil kunne bringe de kontingenter i fare, der af fællesmarkedet er tilstået Vesttyskland til inden for ret vide rammer at gennemføre en toldfri import uanset fællesmarkedets ydre toldtarif.

Der foreligger også tilfælde, hvor man fra de udenlandske myndigheders side er påbegyndt at fortolde de danske fisk og fiskevarer efter en skønnet produktionspris i stedet for at anvende den af de danske eksportører fakturerede pris som grundlag.

Endvidere må man befrygte, at aftagerlandene vil tage hjælpemidler i brug, der egentlig er importbestemmelserne uvedkommende, f. eks. ved at gennemføre en veterinærkontrol, som, uden at det klart vil kunne påvises, vil kunne gå ud over, hvad der af sundhedsmæssige hensyn er nødvendigt.

En kendsgerning er det også, at visse lande, især inden for fællesmarkedet, allerede på nuværende tidspunkt søger at gardere sig gennem fastsættelse af mindstepriser ved importen.

Jeg skal også pege på, at fællesmarkedets fiskeripolitik stadig er under overvejelse, og at man ikke kan udelukke, at man agter at anvende visse af de inden for landbruget gennemførte ordninger som mønster for en ordning inden for fiskeriet. Efter de erfaringer, man har fra fællesmarkedets landbrugsordninger, vil det kunne være af betydning, at man er i stand til at garantere fællesmarkedet, at salg af dansk fisk og fiskeriprodukter ikke vil finde sted under nærmere angivne mindstepriser, og på denne

måde kunne undgå iværksættelse af forholdsregler fra fællesmarkedets side mod den pågældende import fra Danmark.

Disse forskellige forhold er baggrunden for, at fiskerierhvervet har ønsket, at der gives mig bemyndigelse til at fastsætte mindsteprisordninger for udførslen af fisk og fiskevarer med henblik på herigennem at bevare eller forbedre den danske fiskeeksports vilkår. Der har allerede i en periode været forsøgt på frivillig basis at gennemføre sådanne prisordninger for eksporten, men desværre er forholdene inden for erhvervet således, at der sjældent kan skabes fuld enighed om sådanne foranstaltninger, og en enkelt eksportør, der ikke vil følge de foreskrevne priser, er tilstrækkelig til at få en sådan prisordning til at bryde sammen med de deraf følgende konsekvenser for eksporten som helhed.

Det formål, der således tilsigtes ved loven, er for så vidt identisk med et af de handelspolitiske formål, som loven om valutaforhold forfølger, og det kan måske derfor synes overflødig at søge en særlig lov gennemført i betragtning af, at de gældende bestemmelser om udførsel af fisk og fiskevarer i øvrigt er udfærdiget med hjemmel i valtaloven.

Udførselsbestemmelserne i valtaloven er generelt affattet og må derfor formentlig antages også at indeholde hjemmel til den af fiskerierhvervet ønskede mindsteprisordning; men allerede fordi en sådan ordning ikke vil kunne fungere uden samtidige bestemmelser om, at en eksportørs adgang til udførsel af fisk og fiskevarer i tilfælde af alvorlige overtrædelser skal kunne fratages ham — hvilken retorsion valtaloven ikke giver hjemmel til — forekommer det hensigtsmæssigt at fastlægge rammerne for hele ordningen i en særlig lov.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om indskud på etableringskonto, forslag til lov om ændringer af lov om beskatningen af renteforsikringer m. v. og forslag til lov om ophævelse af lov om skattelettelse for visse indskud m. v.

[Finansministeren.]

Selv om der er sket en kraftig stigning i den private opsparing, er den ikke tilstrækkelig til at dække det store kapitalbehov til investeringerne i erhvervslivet og boliger. Det stærke pres på obligationsmarkedet er et vidnesbyrd herom. Dette forhold er en del af baggrunden for disse lovforslag. Samtidig er det en udbredt opfattelse, at de forskellige former for skattemæssig præmiering af opsparing efterhånden er blevet så mangeartede og indviklede, at en forenkling på dette område er påkrævet. I foråret 1964 blev der derfor nedsat et udvalg, som fik til opgave at overveje mulighederne for en reform af skattebegunstigelserne for den private opsparing. Udvalget blev nedsat i april måned og blev anmodet om at afslutte sit arbejde meget hurtigt. Betænkningen blev da også afgivet allerede i december måned, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke udvalget for det store arbejde, der er nedlagt i betænkningen. De lovforslag, der nu fremsættes, bygger i det væsentlige på betænkningen.

Det første af de tre lovforslag — forslaget til lov om indskud på etableringskonto — går ud på at give skattelettelse til skatteydere under 35 år, der sparer op af deres løn for at etablere selvstændig erhvervsvirksomhed. Skattelettelsen gives i form af et fradrag i indkomsten for beløb, der indsættes på en særlig etableringskonto i et pengeinstitut. Der skal mindst indsættes 500 kr. i det pågældende indkomstår, og indskuddet kan højst andrage 15 pct. af netto-lønindtægten. Denne består af kontant-lønnen med tillæg af andre ydelser fra arbejdsgiveren, f. eks. værdien af kost og logi, og med fradrag af lønmodtagerfradrag m. m.

De beløb, der er opsamlet på en etableringskonto, frigives, når skatteyderen har anskaffet for 30.000 kr. aktiver til en erhvervsvirksomhed. Det drejer sig om aktiver som varelagre, maskiner og skibe og erhvervsbygninger samt rettigheder som goodwill, patenter m. v.

Af det frigivne beløb kan en tredjedel — dog højst 5.000 kr. — hæves helt skattefrit. Restbeløbet skal normalt heller ikke beskattes ved frigivelsen; men frigivelsen af dette beløb begrænser skatteyderens afskrivningsmuligheder. Der skal nemlig for-

lods foretages en nedskrivning af anskaffelsessummen for de aktiver, der er anskaffet ved etableringen, og som er genstand for skattefrie afskrivninger. Nedskrivningen skal svare til det frigivne restbeløb.

Den foreslåede ordning forudsætter, at etableringen finder sted inden 10 år efter indskudsårets udløb. Fristen udløber dog aldrig, før skatteyderen er fyldt 35 år. Er etableringen ikke sket før fristens udløb, skal de indskudte beløb med tillæg af renter beskattes; finansministeren har dog mulighed for at forlænge fristen for etablering.

Forbilledet for den nu foreslåede ordning er de gældende regler om skattefrie henlæggelser til investeringsfonds. Denne ordning gælder imidlertid alene for selvstændige erhvervsdrivende og har derfor ikke uden videre kunnet overføres til lønmodtagere.

Den nu foreslåede ordning kan ligesom investeringsfondsordningen benyttes samtidig med andre former for skattebegünstiget opsparing, f. eks. indskud på kapitalbindingskonti.

Det andet lovforslag — forslaget til lov om ændring af lov om beskatningen af renteforsikringer m. v. — går ud på at udvide adgangen til fradrag for indskud på kapitalbindingskonti, udgifter til kapitalforsikring samt syge- og ulykkesforsikring m. m. Disse fradrag kan efter de gældende regler højst andrage 1.500 kr. for forsørgere og 1.000 kr. for ikke-forsørgere.

Den første udvidelse går ud på, at beløbsrammen for fradraget i overensstemmelse med opsparingsudvalgets indstilling skal være den samme for ikke-forsørgere som for forsørgere. Herefter foreslås fradragsrammen fastsat til 1.500 kr. såvel for forsørgere som for ikke-forsørgere.

Den anden udvidelse, der er anbefalet af flertallet i opsparingsudvalget, går ud på, at udgifter til syge- og ulykkesforsikring løftes ud af det begrænsede fradrag. Sådanne udgifter skal efter forslaget kunne fradrages fuldt ud. Derved vil skatteyderne få mulighed for at få større fradrag for indbetalinger til de opsparingsprægede formål. Da udgiften til sygekasse- og sygelønsbidrag i almindelighed andrager ca. 400 kr. for ægtepar og ca. 230 kr. for enlige, vil de fleste skatteydere få mulighed for at øge deres opsparingsfradrag med disse beløb.

[Finansministeren.]

Det tredje lovforslag — forslaget til lov om ophævelse af lov om skattelettelse for visse indskud m. v. — går ud på at ophæve adgangen til at opnå den såkaldte 21 pct.s skattelettelse for indskud på særlige konti, afdrag på prioritetsgæld og udgifter til anskaffelse af egen bolig. De bestemmelser, der fortrinsvis har været udnyttet, nemlig reglerne om skattelettelse for afdrag på prioritetsgæld, for kontante købesummer og boligindskud m. v., har ingen eller kun ganske ringe opsparingsfremmende virkning. Bestemmelserne om skattelettelse på særlige konti i pengeinstitutter er kun udnyttet i beskeden omfang. Hertil kommer, at det er forvirrende for skatteyderne og belastende for skattemyndighederne at arbejde med to forskellige sæt regler for skattebegunstigende indskudskonti.

Disse erfaringer taler afgjort for at søge denne ordning ophævet. De opsparingsfremmende hensyn, som ordningen tilgodeser, må i så fald søges fremmet på anden måde, og det er dette, der sker ved de to andre lovforslag.

Så vidt det kan skønnes, er det kun en begrænset nyopsparing, der opnås gennem skattebegunstigelse, og det er samtidig en dyr form for opmuntring til opsparing, i hvert fald i den forstand, at den i forhold til den foretagne opsparing medfører et betydeligt skattetab for staten.

Hvis vi i større udstrækning skal fremme opsparingen, er det derfor ikke tilstrækkeligt alene at arbejde med skattemæssige ordninger. Vi må også overveje andre muligheder for at fremme den private opsparing.

I denne forbindelse kan jeg nævne opsparing til boligformål. Der er i 1964 afgivet en betænkning om dette spørgsmål, og boligministeren har på grundlag heraf forhandlet med repræsentanter for såvel det almennyttige som det private byggeri. Ordningen skulle gå ud på at sikre sparere under 35 år en boligret i nybyggeriet, såfremt de over en vis periode præsterer en opsparing

af en nærmere fastsat størrelse. Ordningen tænkes ikke lovfæstet; men det forslag til lov om boligbyggeri, der i øjeblikket er til behandling, indeholder forslag om en udvidelse af rammerne for såvel det sociale som det private byggeri. Denne udvidelse begrundes bl. a. med ønsket om at muliggøre byggeri for boligspareere uden at begrænse muligheden for at imødekomme boligønsker fra befolkningsgrupper, der ikke er i stand til at præstere den fornødne opsparing.

Jeg kan også nævne, at ungdommens kontaktudvalg arbejder med et forslag om en ungdomsopsparing efter svensk mønster. Det er tanken, at unge, der foretager en regelmæssig opsparing i pengeinstitutter, skal modtage en sparepræmie fra staten. I Sverige fungerer ordningen på den måde, at opsparingsbeløbet tilbageholdes af arbejdsgiveren og indbetales til pengeinstituttet. Sparepræmie gives ikke i form af en egentlig tillægsrente, men som præmier, der fordeles ved lodtrækning mellem alle, der deltager i ordningen. Personlig ser jeg med sympati på denne opsparingsform, og når den er nærmere udformet med henblik på danske forhold, må vi overveje, hvorledes staten bedst kan bidrage til, at denne form for opsparing vinder udbredelse her i landet.

Jeg er bekendt med, at der herudover også rører sig andre nye tanker om opmuntring af den private opsparing bl. a. med henblik på en opsparing i obligationer, og det må vel anses for naturligt, at sådanne tanker indgår i overvejelserne i forbindelse med behandlingen af de nu fremsatte lovforslag.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de tre lovforslag til folketingets villige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om fritagelse for grundskyld til staten samt grundstignings-skyld for skatteåret 1965-66 af landbrugs-ejendomme,*